

Ř E Ě

proslovená dne 20. srpna 1911 k slavnostnímu průvodu v Hronově přišedšimu pozdravit autora o jeho šedesátých narozeninách.

Drazí krajané a přátelé!

Sešli jste se u valném počtu z rodného města mého, ze sousedních milých měst a osad, ze všeho našeho pohorského zákoutí i z kraje, abyste mne pozdravili v čas mých šedesátých narozenin.

Z té duše dojat hledím na projev vaší, mohu snad tak říci, vaší lásky. Jsem jí pohnut, jsem vám za ni ze srdce vděčen a ze srdce vám za ni děkuji i za poctu, kterou mně prokazujete a které si vysoce vážím. Děkuji své milé rodné obci, svým rodákům, děkuji milému sousedstvu z měst i z vesnic, všem veleváženým zastupitelstvům, spolkům a jednotlivcům všech stavů.

Poctu, kterou jste mně připravili, nepřijímám pro sebe, ale přijímám ji jako výraz souhlasu s myšlénkou, pro kterou jsem od mladých let až po tento čas pracoval, seč jsem byl a jak jsem dovedl. A vidím, že práce má došla porozumění a ohlasu i v nej-

širších kruzích našeho lidu. V tom je veliké utěšení a radost má.

Snažil jsem se oživit naši minulost, přiblížit k jasnějšímu názoru a porozumění. Nečinil jsem tak jako snílek, který má oči jen do minulosti obráceny a nedbá těžkého zápasu svého národa v době nynější. Právě proto, že jsem s celou duší prožíval ten boj, cítil jsem, že také třeba pohlédnout do naší minulosti, neboť dnešku plně neporozumí, kdo nezná včerejška.

V řetěze života jsou články nynější doby spjaty s články minulosti. A není všechno mrtvou minulostí, co bylo. Bojovníci odešli, ale boj zůstal. Předkové naši staletí udatně zápasili a my zdědili jejich boj. A je dobře znáti, jak bývalo za těch zápasův o svobodu národa, přesvědčení i o samu existenci jeho.

To připomínat nebylo a není zbytečno, ani připomínat křivdy nám způsobené, které zapomenout není ještě na čase.

Obnovit paměť minulých dnův a tou osvěžit a posílit a třeba i k svatému ohni rozničit, je, myslím, nutno i při všem snažení moderním, při veškeré snaze po osvětě a pokroku, jež jsou naší přední zbraní a pavezou.

Tou cestou jsem šel, tak jsem pracoval a vy jste mně porozuměli. V tom je největší odměna a také posila k další práci.

A teď dovolte, abych vděčně vzpomněl těchto svých rodných končin, čím mně byly, co mně daly, abych vzpomněl s láskou všech milých, všech přátel a sousedů, kteří odpočívají tam na obou našich hřbitovech.

Od nich obracím se do přítomna a s potěšením vidím, že i náš kraj porozuměl tomu, co je nejdraž-

ším naším statkem: pokrok a osvěta. Mohu to směle říci, neboť dobrého půl století viděl jsem život našeho kraje. Mnoho se tu za ten čas změnilo, mnoho, leccos zašlo, čeho je člověku mých let líto, ale mnoho se v lepší obrátilo. Jenom jedno se nezměnilo a to radostně vyslovuju: jazyk náš tu v sousedství s cizím neutrpěl nikde ztráty, nikde nezatlačen, jako, s bolestným srdcem to pozorujeme, stalo se v jiných končinách našich vlastí. A vy, drazí krajané, to dědictví zachováte a neztenčené je odevzdáte svým dědicům, pamětlivi toho, že, kde jenom na píď sami ustoupíme, tam že ztratíme vždy celý lán.

Psal jsem také o Bratrstvu, o válečné jednotě statečných mužů, kteří se proslavili svou silou a udatenstvím. Ale ti bojovali v cizině a za cizí svou krev prolévali. Dnes však má národ náš jiné bratrstvo, statečné a jaré, své Sokolstvo, které slouží jen jemu a proslavilo jméno jeho i za hranicemi. Duch tohoto bratrstva, zdraví těla i ducha, radost z práce i zápasu pro právo, pro vše dobré a lidské nechť zůstává neporušen, nechť osvěžuje a silí nás všechny!

Zdar jemu, zdar našemu kraji, ať rozkvétá a povznáší se pravou vzdělaností a zdravým pokrokem, zdar našemu národu! A já, drazí krajané a přátelé, vám ještě jednou nastokrát děkuji. —